

[Drachmann.]

forslaget, men i Konsekvens af mine Bemærkninger, særlig om Vølund-Sagen, maa vi selvfølgelig ønske Udvalgsbehandling.

Saa vil jeg blot som et lille Lyspunkt i Slutningen af min Tale henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Knud V. Jensen, der var Ordfører for Socialdemokratiet, idet det ærede Medlem mente, at Krisetilstanden rundt om i Verden automatisk maatte begrænse den beskedne danske Industrieksports Muligheder. Ja, jeg skal ikke sige noget om Fremtiden, der er vel desværre ingen, der kan dømme om, hvordan den vil blive, men jeg vil blot sige, at det netop afsluttede Aar 1937 viser en saare glædelig og sund Udvikling af den danske Industrieksport, til Trods for alle Vanskeligheder, til Trods for alle Kriser, til Trods for alle Restriktioner ude omkring. Industriraadets Eksportbureau har netop i disse Dage afsluttet den endelige Gennemgang og Opgørelse af den danske Industrieksport, den udviser et Totalbillede paa 395 Mill. Kr., altsaa omkring 400 Mill. Kr. Det er en Fremgang siden det foregaaende Aar paa 20 à 25 pCt. og en Fordobling i Løbet af de sidste 7—8 Aar. Det er relative Tal, der stiller Landbrugseksportens Udvikling ganske i Skygge, absolutte Tal, der heldigvis viser, at den danske Industrieksport er kommet op paa en saadan Højde, at den virkelig betyder en Aflastning af Landbrugseksportens Ensidighed og derved forhaabentlig et Bidrag til større Sikkerhed i hele vor økonomiske Struktur, navnlig af den Afsætningsstruktur, vi alle ved er saa saare vanskelig for vort Land, netop gennem sin Ensidighed. Det er glædeligt at se, at Industrien ogsaa kan have saa smukke Resultater af fremvise, saaledes at der i dette Land med Hensyn til Eksport ikke bliver Tale om et Enten-Eller, men om et Baade-Og, baade om en sund og god Landbrugseksport og en tilsvarende i stærk og sund Udvikling værende Industrieksport.

Rager: De Udtalelser, der indtil nu er faldet fra de ærede Ordførere, der har haft Ordet, viser, at dette Lovforslag sikkert vil faa en let Gang gennem Rigsdagen, idet det jo har faaet Tilslutning fra de Partier, der hidtil har været repræsenteret her paa

Talerstolen, og jeg skal for mit Partis Vedkommende erklære, at vor Stilling er den samme.

Det er jo imidlertid naturligt, selv om vi ikke har mange Bemærkninger at knytte til selve det forelagte Lovforslag, at der falder nogle Bemærkninger om Problemer, der naturligt kan berøres i Tilknytning til Lovforslaget. Jeg skal ogsaa berøre to saadanne Problemer, ikke nye, men Problemer, som allerede er berørt af de tidligere Talere.

Det ene er det Problem, som det ærede Medlem Hr. Drachmann berørte, og der vil jeg gerne sige, at det overraskede mig i og for sig, at det ærede Medlem ønskede, at man nu i det kommende Udvalg skulde have forelagt alle Oplysninger angaaende Vølund-Sagen, saa sandt som alle saadanne Oplysninger har været forelagt i Finansudvalget, og jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem gennem sit Partis Medlemmer i Finansudvalget har været fuldstændig orienteret. Jeg vil indrømme, at nogle af det ærede Medlems Udtalelser kunde give en et noget andet Indtryk, men der har i hvert Fald, forekommer det mig, været al mulig parlamentarisk Aabenhed i denne Sag, og jeg følger til, at Handelsministeren overhovedet ikke tog sit Standpunkt til Sagen før efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg. Det, der er sket her, er jo kun dette, at Staten som Kreditor foretog en rent forretningsmæssig Disposition, for saa vidt som den søgte at redde af sit Tilgodehavende, hvad reddes kunde, men uden at gøre det, som den normale forretningsmæssigt indstillede Kreditor vilde have gjort, nemlig søge at skaffe sig Hovedindflydelsen i Firmaets fremtidige Ledelse. Dette er ikke gjort. Staten vilde jo i Virkeligheden, saaledes som den stod, have haft Ret til at kræve at faa Hovedindflydelsen, til at besætte Flertallet af Bestyrelsespladser o. s. v., med andre Ord skabe en statsdreven Industrivirksomhed, men dette skete jo ikke. Staten nøjedes med at sætte en enkelt Embedsmand ind som tilsynsførende i Bestyrelsen, gav altsaa Afkald paa det andet, og Handelsministeren gav ogsaa i Finansudvalget Udtryk for, at den Linie, der her var angivet, var den, man ønskede at følge, og ikke en Linie, man foreløbig slog ind paa. Det var det ene Punkt.